

En lignelse om en lignelse

Per-Olof Johansson 2007

Engang for længe siden og langt borte, var der en mand, der havde to sønner, Judas og Jesus. Judas var udadvendt og praktisk med styr på pengesager, så det var naturligt, at han som voksen hurtigt gled ind i driften af familiens gård. Jesus kunne ikke rigtig se sin plads i den sammenhæng og følte derfor en trang til at udforske verden. Efter den tids love og regler kunne han bede faderen om at allerede nu give ham den arv, der skulle tilfalde ham ved faderens død. Det gjorde han, og faderen havde ingen indvendinger, men udbetalte ham den lovpligtige arv. Hellere ikke han kunne åbenbart forestille sig, at fremtiden for Jesus lå derhjemme. Jesus drog udenlands, og naturligvis var det ikke uden forventninger om at kunne vende hjem med store resultater af sin udenlandsrejse eller om at skabe sig en virksomhed i udlandet, som gav genlyd hjemme. Han kom i gang med mange studier og nåede langt, skønt ikke langt nok. For ved siden af studierne var der mange fester og mange rygklappere, og som årene gik, smuldrede den medbragte formue og kun det simpleste arbejde på gårdene uden for byen stod til sidst til hans rådighed – at passe svinene og leve af samme mad som dem.

Undervejs havde mange stimulanser og sikkert også tilfældige kvindelige bekendtskaber holdt virkeligheden på afstand, indtil han altså en dag blandt svinene klart indså, at bunden var nået. Al den stolthed han havde haft, da han drog hjemmefra var forduftet, og hvor han dengang ikke havde kunnet se sig selv som en nummer to resten af livet, kunne han nu se, at han ville være bedre faren som nummer nul på familiens enemærker.

Altså lod han svin være svin og vendte næsen hjemad. Nu var det ikke en egn med mange træer, så vidt jeg ved, så han fik på lang afstand øje på arbejderne på faderes mark, og genkendte trods de mange års afstand også sin bror Judas. Beskæmmet hilste han på Judas og fortalte, hvordan det var fat med ham, og så frem til tålmodigt at måtte modtage hans bebrejdelser. Han blev derfor ganske overrasket ved broderens åbenlyse glæde ved at se ham, trods hans elendige forfatning. Judas sendte straks en af arbejderne hjem til gården for at slagte fedekalven, for nu skulle der holdes fest. Og da de sammen kom hjem til gården sagde Judas til tjenerne:

”Skynd jer, tag den bedste dragt frem og giv Jesus den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne, for min bror var som død og er kommet tilbage”. Ja nu skulle der festes. Faderen havde været inde i byen og blev ved hjemkomsten ganske forundret over, hvad der foregik, og skønt han fik forklaringen af Judas, varede det længe, inden han kunne komme over og give Jesus et velkomstkram, men til sidst måtte også han give efter for den glæde ved gensynet, som helt havde overvældet de andre. Hvordan så livet gik videre melder historien ikke noget om, og det er jo nok fordi det atter blev hverdag, og den kender vi jo fra os selv.

English version: www.per-olof.dk/parable.htm

Jul igen

Per-Olof Johansson 2005

I fjerde klasse havde børnene besluttet, at de ville holde jul ligesom de gjorde, da de gik i børnehaveklassen. De ville have en julekalender med gaver, som hang gennem hele klassen. Hver skulle give en gave og den måtte ikke koste mere end ti kroner. Hver dag skulle der trækkes lod om, hvem der skulle have en gave, og da de lige var 24 i klassen passede pengene. Som sagt så gjort, den første december oprandt og klassen sad spændt og ventede på Ene, deres klasse lærer, for at de kunne komme i gang med at trække lod. Som regel var de rigtig godt tilfreds med, at hun lod vente på sig, hun havde tit nogen hun skulle tale færdig med på lærerværelset, men lige i dag var de vældigt utålmodige. De ville ikke gerne vise det og lod som ingenting, men når man kendte dem, var man klar over, at der var noget i luften. Pludselig gik døren op - men det var slet ikke Ene, som kom ind. Det var Jesus. Hver for sig lod børnene bare som om det var hvilken som helst uinteressant vikar, men ingen var i tvivl om, at det var Jesus selv, der var dukket op. "Goddag" sagde han pænt og nogle af børnene besvarede hilsenen med "goddag" nogle sagde "hej", men de fleste sagde ingenting, alle satte sig ned, der var stille et øjeblik. "Ja", sagde Jesus, "jeg er kommet, fordi der var lige et par ting jeg ville spørge

jer om. Der er nemlig noget jeg synes er mærkeligt. For I er jo ikke i tvivl om, hvorfor I fejrer jul vel?"

Nå det var der jo ingen der var, det var i anledning af Jesus fødsel, men der var nu også en anden mening, nemlig at det havde man altid gjort i Norden for at fejre solhverv. "Jamen", sagde Jesus, det var dog temmelig længe siden og i tusinde år havde det da vist været den fødselsdag ikke? Det måtte selv Oscar indrømme. "Og -" sagde Jesus "så er der det med gaverne, det er jeg blevet nysgerrig efter at få en forklaring på. Hvem giver I gaver, når en af jer har fødselsdag?"

Ja det var der selvfølgelig ingen som var i tvivl om, det var den som havde fødselsdag. "Jamen" siger så Jesus, "hvordan er så den tradition opstået, at I giver hinanden gaver, når jeg har fødselsdag? Det er jo kun i 200 år man har gjort det, men hvad er det for noget?" Børnene kunne godt se, at det var mærkeligt, at Jesus ikke fik gaverne, nu det var ham, som havde fødselsdag og han lige stod der nedenunder gavesnoren. De var ikke meget for, at det skulle være hans gaver, når de nu hver for sig havde visse forventninger til, hvad de andre havde købt, og taget i betragtning, hvad de selv havde moret sig med at pakke ind. Så de tænkte, så det knagede. Måske var det en af pigerne der sagde det, men det kunne også være Jesus selv, jeg ved det ikke rigtig. "Måske er det ikke så mærkeligt" lød svaret. "For det er jo ikke hver jul, man sådan kan se Jesus. Så leger vi, at Jesus er alle de andre, og det er derfor de skal have gaverne. Der kom jo de der tre vise mænd med gaver til Jesus, så det er nok det, det skal forestille. Og derfor skal gaverne helst være så dyre som muligt, for det var de jo også dengang." Jesus slog en høj latter op og sagde, at det var en rigtig god forklaring. "Så derfor vil jeg straks skynde mig væk, så det ikke er mig, der skal gå med hele jeres gavesnor", - og pist væk var han, uden at de hørte døren gå. Der blev en vældig larm i klassen, skrig og skral til Ene kom ind og fik dem ned på jorden. Der var nu ingen som fortalte hende, hvad der var foregået. Der var såmænd heller ingen der snakkede om det bagefter, for sådan noget sker jo ikke, og så er der heller ikke noget at snakke om vel?

Europæisk legende

Per-Olof Johansson 2003

Det var i og for sig et interessant eksperiment, som Vorherre på opfordring af Jesus havde sat i scene. Det var nemlig rygtedes til de hellige haller, at europæerne var tæt på at indskrive de kristelige værdier i deres fælles forfatning. Vorherre havde egentlig haft stor tillid til generationen omkring år 1900, men var blevet sørgeligt skuffet. På den baggrund lød efterretningerne som om de efterfølgende generationer havde lært noget af fortiden. Eksperimentet gik så ud på at lade den generation, som oplevede det forrige århundredeskifte møde den nuværende. Måske kunne begge lære noget. Dog, som historien viser, har endog Vorherre svært ved at gennemskue det menneskelige element. Ideen var jo, at de to generationer ved at mødes, skulle få en aha-oplevelse af de fællesmenneskelige kristelige værdier. Jesus kunne efter et kort besøg på jorden fortælle, at eksperimentet var gået helt skævt. Sprog-vanskelighederne havde vel været til at overvinde. Men at hudfarven vejede så tungt, havde de guddommelige eksperimentatorer ikke taget højde for. De kristelige værdier var vel uden relation til hudfarve? Værre var, at den gamle generations adfærd og regler slet ikke blev genkendt som den nuværende generations umiddelbare forudsætning. Konfronteret med deres virkelige tip- og tiptipoldeforældre fornægtede nutiden familieskabet. Den gamle generations syn på ægteskab og familieskab, skyld og straf, mange børn, seksuelt samkvem før ægteskabet, holdningen "kæmp for alt hvad du har kært/ dø om så det gælder" - er i den grad nutiden fremmed. Sådan lød beretningen fra Jesus. At den gamle generation mest naturligt var blevet plantet blandt muslimer var logik, men her var eksperimentet løbet helt af sporet. Etiketten viste sig at være etikken overlegen. De kristelige værdier, hvis fornemste udtryk er sætningen " du skal elske din næste som dig selv" måtte igen vente en tid på at blive europæisk virkelighed.

